

Sygn. akt: X K 560/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Izabela Magdziarz**

Protokolant: Agnieszka Krawiecka

Prokurator Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście w Warszawie: Magdalena Zbierada

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 13 grudnia 2013r., 03 lutego 2014r., 16 kwietnia 2014r.

sprawy **M. Z.**,

ur. (...)w W., s. R.i M.z domu P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 lutego 2012r. w W.przy Al. (...) na terenie Centrum Handlowego (...)posiadał wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. znaczną ilość środków odurzających w postaci heroiny w ilości 33 zawiniątek w folii aluminiowej o łącznej wadze 9,51 grama brutto,

tj. o czyn z **art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii**

orzeka:

I. oskarżonego **M. Z.** w ramach zarzuconego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 13 lutego 2012r. w W.przy Al. (...), na terenie Centrum Handlowego (...), posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium, głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6 – monoacetylmorfiny (6-MAM), znajdujących się w 33 zawiniątkach w folii aluminiowej o łącznej wadze netto 7,17 grama i czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięć) lat próby;

III. na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązuje oskarżonego do poddania się leczeniu w odpowiednim zakładzie leczniczym w związku z uzależnieniem od substancji psychoaktywnych i oddaje go pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 3.506,10 (trzy tysiące pięćset sześć 10/100) złotych, tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt X K 560/13

UZASADNIENIE

W dniu 13 lutego 2012r. funkcjonariusze Policji st. sierż. R. N.wraz z mł. asp. G. C.pełnili służbę patrolową radiowozem nieoznakowanym w rejonie Ś.. W godzinach popołudniowych w/wymienieni funkcjonariusze Policji uzyskali anonimową informację, że na terenie Centrum Handlowego (...)przy (...)znajduje się mężczyzna, który rozprowadza środki odurzające. Według podanego przez anonimowego informatora rysopisu, mężczyzna ten był wzrostu około 175 cm, ubrany był w niebieskie jeansowe spodnie i posiadał przy sobie srebrno-czerwoną torbę oraz czarną reklamówkę. Po otrzymaniu powyższej informacji, wskazani powyżej funkcjonariusze Policji wraz z dodatkowym patrolem w składzie sierż. szt. A. R.i st. sierż. A. M.podjęli obserwację terenu Centrum Handlowego (...). Około godz. 15:15 zauważyli mężczyznę, którego wygląd odpowiadał rysopisowi podanemu przez anonimowego informatora.

W związku z powyższym, funkcjonariusze Policji przystąpili do wylegitymowania w/w mężczyzny, którym okazał się być M. Z.. M. Z.przebywał na terenie lokali gastronomicznych w towarzystwie kolegi. Obaj mężczyźni zostali następnie poproszeni przez funkcjonariuszy Policji o przejście do toalety. W trakcie kontroli osobistej, która została przeprowadzona w pomieszczeniu WC, M. Z.usiłował wyrzucić do muszli klozetowej torebkę foliową, w której znajdowały się 33 zawiniątka z folii aluminiowej z zawartością beżowego proszku, lecz funkcjonariusze Policji uniemożliwili mu to. M. Z.został zatrzymany i przewieziony do KRP (...). Ujawniony przy M. Z.beżowy proszek o łącznej wadze 9,51 grama brutto poddano badaniu za pomocą testera narkotykowego Narko II z wynikiem pozytywnym ze wskazaniem na heroinę.

Po przeprowadzeniu badań fizykochemicznych jasno-beżowej, sypkiej substancji zabezpieczonej od M. Z., umieszczonej w 33 torebkach foliowych stwierdzono w niej obecność acetylo pochodnych alkaloidów opium, głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6 - monoacetylmorfiny (6-MAM) - o łącznej wadze 7,17 grama netto. Ujawniony przy M. Z.proszek stanowił środki odurzające zaliczane do grupy I-N i IV-N, wymienione w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, których posiadanie jest zabronione. Tzw. jedna porcja „handlowa” stanowi od 100 do 250 mg, w związku z czym z dowodowej ilości powyższego środka odurzającego można uzyskać od 28,7 do 71,7 porcji handlowych, których zażycie wprowadzi osobę niezależną w stan odurzenia narkotycznego. Wskazana ilość środków odurzających posiadanych przez M. Z.pozwalała jednak na jednorazowe odurzenie (zaspokojenie potrzeb) około 10 osób uzależnionych od zażywania środków odurzających.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego M. Z.(k.29-31,104-105,273-274), zeznań świadka R. N.(k. 10-11, 281), protokołu zatrzymania oskarżonego (k. 2), protokołu przeszukania (k. 4-6, 13-14), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 7), protokołu oględzin (k.8-9), opinii biegłego z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych i fizykochemicznych (k. 151-158), ustnej opinii biegłego P. P.(k. 296-297), wykazu dowodów rzeczowych (k. 58).

Oskarżony M. Z.na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 12 lutego 2012 roku nabył narkotyki w postaci heroiny na G.w W., na bazarze przy Rondzie (...)od nieznanego mężczyzny, w ilości 35 zawiniątek z folii aluminiowej (k.29-31). Wskazał, że wszystkie zawiniątka były takie same. Za narkotyki zapłacił 850 złotych; pieniądze wziął od babci. Stwierdził, że babcia nie wiedziała na co przeznaczy te pieniądze; powiedział jej, że na kurs prawa jazdy. Oskarżony wyjaśnił, że nie wie, co się stało z tymi dwoma zawiniątkami. Dodał, że mężczyzna, od którego zakupił narkotyki, przedstawiał się A., nie zna jego imienia i nazwiska ani numeru telefonu, nie wie gdzie mieszka. Podał, że z wymienionym mężczyzną kontaktował się za pośrednictwem innego mężczyzny, który umówił go z nim. Nie zna również mężczyzny, który umówił go z A., wie tylko że ma on ksywkę (...) - zna go z widzenia. Wyjaśnił, że zakupił narkotyki dla siebie, ponieważ kiedyś palił heroinę. Dodał, że obecnie nic mu się w życiu nie układa; stracił pracę, rozstał się z żoną. Stwierdził, że nie chciał, żeby jego babcia widziała te narkotyki, więc włożył je do torby treningowej. Następnego dnia pojechał z tą torbą na trening i jak wracał z treningu, przypomniał sobie, że ma te narkotyki w tej torbie. Wyjaśnił dalej, że po treningu umówił się w (...)w W.z kolegą na obiad. Wskazał, że zdążył wejść do (...), przełożył narkotyki do kieszeni i wraz z kolegą poszedł do jednej z restauracji. Stwierdził, że prawie od razu zatrzymała ich Policja, która poprosiła ich o przejście do toalety. W toalecie

policjanci przeszukiwali jego kolegę - M.K., a jemu w tym czasie policjanci kazali stanąć przy ścianie i położyć ręce na ścianę. Wyjaśnił, że wówczas chyba ze strachu otworzył drzwi i pobiegł w kierunku toalety, ale został obezwładniony przez policjanta. Nie zdążył wrzucić narkotyków do toalety. Stwierdził, że żałuje tego, co się stało.

Na rozprawie sądowej w dniu 10 października 2012 roku oskarżony M. Z. również przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 104-105). Potwierdził treść odczytanych mu wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego. W odpowiedzi na pytania wskazał, że nie zajmował się handlem, ani rozprowadzaniem środków odurzających. Stwierdził, że miał 33 zawiniątka z heroiną, ponieważ zawsze kupował narkotyki dla siebie na zapas. Wskazał, że chyba jest uzależniony od heroiny. Leczył się, ale było to nieskuteczne.

Na rozprawie sądowej w dniu 13 grudnia 2013 roku oskarżony M. Z. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że patrząc na to z boku, jest gotów ponieść konsekwencje swojego czynu (k.273-274). Na temat zarzucanego mu czynu nic nie chce powiedzieć. W odpowiedzi na pytania wyjaśnił, że wyłudził pieniądze od babci na kursy i kupił narkotyki. Nie zna personalnie osoby, od której je kupił. Stwierdził, że bierze narkotyki od 13 roku życia, więc bardzo często je kupował. Obecnie ma abstynencję, chodzi na terapię. Dodał, że posiadane środki były na jego własny użytek. Kupił je w takiej dużej ilości, bo miał pieniądze. To były 33 zawiniątka. Mieszkał u babci, bo z mamą od dłuższego czasu się nie odzywa, gdyż doprowadziła mieszkanie do meliny i piła. Wyjaśnił, że narkotyki były poporcjowane, a jedyną rzeczą do której babcia nie zaglądała to była torba treningowa, a on umówił się z kolegą, potem miał jechać na trening; zapomniał, że to tam jest. Znajdował się na terenie Centrum Handlowego (...), bo chciał zjeść obiad. Potwierdził treść uprzednio złożonych przez siebie wyjaśnień na etapie postępowania przygotowawczego i przed Sądem .

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnienia M. Z., pisemna i ustna opinia biegłego sądowego z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych oraz fizykochemicznych, doprowadziły Sąd do przekonania, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Zdaniem Sądu, wyjaśnienia M. Z. zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazując, że w dniu 13 lutego 2012 roku na terenie Centrum Handlowego (...) przy Al. (...) w W., posiadał przy sobie środki odurzające w postaci heroiny, umieszczone w 33 torebkach foliowych, zakupionych na własny użytek. Należy wskazać, iż z wyjaśnień oskarżonego oraz kwestionariusza zebrania informacji przez specjalistę uzależnień (k. 123-136) wynika dodatkowo, że M. Z. jest osobą silnie uzależnioną od zażywania środków odurzających i innych substancji psychoaktywnych.

W ocenie Sądu, powyższe wyjaśnienia oskarżonego w zakresie posiadania przez niego środków odurzających znajdujących się w 33 zawiniątkach w folii aluminiowej, zawierających związki heroiny są wiarygodne, albowiem wyjaśnienia te są logiczne i szczerze, a nadto korespondują z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie i wiarygodnymi dowodami, w szczególności z zeznaniami funkcjonariusza Policji R. N. (10v,281), pisemną oraz ustną opinią biegłego z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych oraz fizykochemicznych (k.151-158,296-297), a także protokołem użycia testera narkotykowego (k.7) i protokołem przeszukania (k. 4-6).

Wobec braku w tym zakresie dowodów przeciwnych, Sąd uwzględnił również twierdzenia oskarżonego, że zakupił i posiadał ujawnione przy nim środki odurzające na własny użytek. Wskazać w tym miejscu bowiem należy, iż w przedmiotowej sprawie brak było jakichkolwiek źródeł dowodowych do przyjęcia odmiennego ustalenia, przy czym otrzymana przez funkcjonariuszy Policji anonimowa informacja o procederze rozprowadzania przez oskarżonego środków odurzających nie znalazła żadnego potwierdzenia w rzeczywistości. Przesłuchany na powyższą okoliczność funkcjonariusz Policji – świadek R. N. (k.10v,281), który dokonał zatrzymania oskarżonego wskazał, iż nie był świadkiem sytuacji, aby jakiegokolwiek osoby podchodziły do oskarżonego i nabywały od niego narkotyki (k. 281). W tym stanie rzeczy, Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego odnośnie zakupu ujawnionych przy nim w dniu 13 lutego 2012 roku środków odurzających na własny użytek.

W świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, Sąd nie miał zatem żadnych wątpliwości, że M. Z. dopuścił się przypisanego mu czynu, przy czym Sąd ustalił, iż oskarżonemu należało przypisać popełnienie

występku stypizowanego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (nie zaś popełnienie występku z art. 62 ust. 2 cytowanej ustawy – jak to zostało przyjęte przez oskarżyciela publicznego w zarzucie postawionym oskarżonemu w akcie oskarżenia), o czym szerzej w dalszej części rozważań.

Zdaniem Sądu, jako w pełni wiarygodne należy ocenić zeznania świadka R. N. (k.10-11,281), albowiem są one logiczne, spójne, konsekwentne a nadto zgodne z wiarygodnymi, omówionymi powyżej wyjaśnieniami oskarżonego oraz pisemną i ustną opinią biegłego z zakresu toksykologii, badań chemicznych i fizykochemicznych. Zeznania świadka korespondują z faktami podawanymi przez oskarżonego w odniesieniu do daty zatrzymania i ujawnienia u oskarżonego środków odurzających. Zeznania świadka R. N. korespondują także z pozostałym, nieosobowym materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie. Należy podkreślić, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i wcześniej go nie znał, toteż nie ma żadnego interesu w tym, by fałszywie go oskarżać. Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że zeznania świadka R. N. stanowią rzetelny i wiarygodny dowód w sprawie.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługuje dowód z pisemnej opinii biegłego P. P.(k.151-158). Z treści powyższej opinii kryminalistycznej z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych i fizykochemicznych wynika jednoznacznie, że w otrzymanej do badania jasno-beżowej substancji umieszczonej w 33 torebkach wykonanych z folii aluminiowej, ujawnionej i zatrzymanej w dniu 13 lutego 2012r. przy osobie M. Z.stwierdzono obecność acetylo pochodnych alkaloidów opium – głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6-monoacetylmorfiny. Biegły stwierdził, że jedna porcja handlowa zabezpieczonego środka odurzającego wynosi od 100 mg do 250 mg, przy czym z łącznej ilości można uzyskać od 28,7 do 71,7 porcji handlowych, których zażycie wprowadzi osobę nieuzależnioną w stan odurzenia narkotycznego. Biegły wyraził pogląd, że łączna ilość zabezpieczonej w sprawie heroiny stanowi znaczną ilość tego środka odurzającego (vide: k. 156 wnioski końcowe opinii biegłego). W toku rozprawy biegły sądowy podtrzymał wnioski zawarte w sporządzonej przez siebie opinii pisemnej dodając, iż heroina oraz jej estry i etery, zaliczana jest do środków odurzających grupy I-N i IV-N, wymienionych w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. (k.296). Biegły zaznaczył, że zarówno acetylo pochodne alkaloidy opium, diacetylmorfiny (heroina) jak i 6- monoacetylmorfiny stanowią środki odurzające. Podkreślił, iż w zabezpieczonej w sprawie substancji, nie stwierdził innych składników czy substancji, niż podane powyżej. Z ustnej opinii biegłego wynika, iż waga netto zabezpieczonej substancji przed badaniem wynosiła 7,17 grama netto. Co jednak istotne, biegły sprecyzował w toku rozprawy, iż zabezpieczona w sprawie ilość środka odurzającego w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium – głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6-monoacetylmorfiny, pozwalała na jednorazowe odurzenie osób uzależnionych w ilości około 10 osób, co dodatkowo zależy od stopnia uzależnienia (vide: k.296-297 opinia ustna). W odniesieniu zaś do kwestii odurzenia osób nieuzależnionych od powyższego środka odurzającego, biegły wskazał - tożsamo jak w pisemnej opinii – że zabezpieczona w sprawie ilość środka odurzającego, pozwalała na odurzenie od 28 do 71 osób nieuzależnionych.

W ocenie Sądu, zarówno opinia pisemna jak i ustna biegłego sądowego zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Wywód obu opinii jest jasny, logicznie poprawny, a wnioski w nich zawarte nie budzą zastrzeżeń w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Powyższe opinie nie są względem siebie sprzeczne, lecz uzupełniają się wzajemnie. Dodać należy, iż dopiero w toku rozprawy sądowej, podczas przesłuchania, biegły wskazał na przybliżoną ilość osób uzależnionych, które mogłyby w celu jednorazowego odurzenia (zaspokojenia potrzeb), zażyć zabezpieczone środki odurzające w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium – głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6-monoacetylmorfiny w ilości łącznej 7,17 grama netto. Biegły wskazał, iż powyższa ilość środka odurzającego powaliłaby na jednorazowe odurzenie około 10 osób uzależnionych, przy czym biegły podtrzymał swoje poprzednie stanowisko wyrażone w pisemnej opinii, a mianowicie, że wskazana ilość środka odurzającego pozwoliłaby na odurzenie od 28 do 71 osób nieuzależnionych.

Zdaniem Sądu, opinie sporządzone zostały rzetelnie, w oparciu o badanie dowodowej substancji, nie pomijając żadnych istotnych przesłanek. Obie opinie korespondują ze sobą, jak również z pozostałą częścią wiarygodnego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Opinie sporządzone zostały przez osobę posiadającą niekwestionowaną wiedzę specjalistyczną, niezbędną do wydania opinii w przedmiotowej sprawie. Powyższe opinie

nie były nadto kwestionowane przez strony, które po przesłuchaniu biegłego na rozprawie, nie miały do nich żadnych zastrzeżeń. Tym samym, zdaniem Sądu, obie opinie są przekonujące, trafne i stanowią obiektywne dowody w sprawie.

Biegły określił ile osób uzależnionych oraz nieuzależnionych mogłoby zostać jednorazowo odurzonych powyższym środkiem odurzającym w łącznej ilości 7,17 gram netto. Natomiast tylko w gestii Sądu a nie biegłego, pozostawała ocena, czy ujawniona przy oskarżonym ilość środków odurzających stanowiła ilość znaczną w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku, czy też ilość określoną w dyspozycji art. 62 ust. 1 cytowanej ustawy, a zatem ocena prawna zarzucanego oskarżonemu M. Z.czynu.

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego M. Z.w postępowaniu przygotowawczym oskarżyciel publiczny dopuścił dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z treści opinii sądowo- psychiatrycznej podstawowej i uzupełniającej (k.38-42,k.51-52) wynika jednoznacznie, że stan psychiczny badanego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie znosił, ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i zdolności kierowania swym postępowaniem. Poczytalność oskarżonego M. Z.zarówno w chwili czynu jak i w toku postępowania nie budzi wątpliwości. Nadto biegłe rozpoznały u oskarżonego uzależnienie od substancji psychoaktywnych. W ocenie Sądu, wnioski końcowe zawarte w opinii B. W.oraz G. G., biegłych z listy Sądu Okręgowego w Warszawie, należało podzielić. Wywód opinii jest jasny, logicznie poprawny, a wnioski nie budzą zastrzeżeń w świetle wskazań doświadczenia życiowego. Opinie sporządzone zostały rzetelnie, w oparciu o analizę akt sprawy i badanie oskarżonego, nie pomijając żadnych istotnych przesłanek. Tym samym, zdaniem Sądu, opinie są przekonujące, trafne i nie budzą wątpliwości Sądu.

Nie ujawniły się przesłanki do kwestionowania autentyczności ujawnionych w toku rozprawy dokumentów, w szczególności: protokołu zatrzymania oskarżonego (k.2), protokołu przeszukania oskarżonego (k. 4-6), protokołu użycia testera narkotykowego (k. 7), protokołu oględzin (k. 8-9), kwestionariusza informacji zebranych przez specjalistę terapii uzależnień (k. 123-136), dokumentacji medycznej (k. 48), wywiadów kuratora (k. 266,284- 285), pokwitowań (k. 196- 213) oraz pozostałych dokumentów złożonych przez oskarżonego (k. 221, 223). Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby, w przepisany prawem sposób i nie były kwestionowane w toku postępowania.

Sąd doszedł do przekonania, iż wina M. Z.nie budzi żadnych wątpliwości. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie jednoznacznie wskazuje, że oskarżony w dniu 13 lutego 2012 roku w W.posiadał środki odurzające w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium, głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6- monoacetylmorfiny (6-MAM), znajdujących się w 33 zawiniątkach w folii aluminiowej o łącznej wadze netto 7,17 grama. Zdaniem jednak Sądu – w porównaniu do ustaleń i oceny prawnej przyjętej przez Prokuratora - oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję przepisu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku. Wskazać w tym miejscu należy, iż z opinii biegłego sądowego jednoznacznie wynika, iż ujawniona przy oskarżonym ilość środków odurzających pozwalała na jednorazowe odurzenie (zaspokojenie potrzeb) około 10 osób uzależnionych. W orzecznictwie od wielu lat konsekwentnie przyjmuje się, że miarą „znaczności” stanowiącą granicę pomiędzy występkiem z art. 62 ust. 1 i 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku, może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (vide: wyrok SA w Lublinie z dnia 17.12.2002 II Aka 282/02). Tak też uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 01 marca 2006 roku o sygn. akt II KK 47/05 stwierdzając, że miarą „znaczności” w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby **co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych**, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość. Identycznie Sąd Najwyższy interpretował znamię „znaczna ilość” środków odurzających w postanowieniach z dnia 01 lutego 2007 roku o sygn. akt. KK 257/06, z dnia 7 lutego 2007r. o sygn. akt III KK 245/06 oraz w wyroku z dnia 10 czerwca 2008 roku o sygn. akt III K30/08. Dodać należy, iż w postanowieniu z dnia 23 września 2009r., sygn. akt. I KZP 10/09 Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma powodu do odstępowania od poglądu, wypracowanego w piśmiennictwie i judykaturze, w tym orzecznictwie Sądu Najwyższego, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw

określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej **kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to znaczna ilość w rozumieniu tej ustawy**. W postanowieniu z dnia 23 września 2009 roku o sygn. akt I KZP 10/09 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to znaczna ilość w rozumieniu tej ustawy. Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny we Wrocławiu: „znaczna ilość narkotyków należy rozumieć jako ilość wystarczającą do jednorazowego zaspokojenia potrzeb co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (vide: wyrok z dnia 08.03.2012r., sygn. akt II Aka 45/12, wyrok z dnia 12.09.2012r. sygn. akt II Aka 240/12). Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 lipca 2011r. w sprawie IV KK 127/11 wskazał, że „znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób”. Z uzasadnienia wyroku, odwołującego się do licznych, przytoczonych już orzeczeń wynika zaś, że chodzi tu o osoby uzależnione.

W świetle omówionego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, a także wobec wniosków pisemnej oraz ustnej opinii biegłego z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych i fizykochemicznych, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżonemu M. Z.należało przypisać popełnienie występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku. Jak wynika bowiem z ustnej opinii biegłego, zabezpieczona w sprawie ilość środków odurzających pozwalała na jednorazowe odurzenie około 10 uzależnionych osób. Natomiast analiza ugruntowanej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wskazuje jednoznacznie i klarownie, że znaczna ilość środków odurzających to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia (zaspokojenia potrzeb) co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych. W przedmiotowej sprawie, ujawniona przy oskarżonym M. Z.ilość środków odurzających w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium, głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6 – monoacetylmorfiny (6-MAM) tj. 7,17 grama netto, pozwalała na jednorazowe odurzenie około 10 osób uzależnionych. W tym stanie rzeczy nie sposób przyjąć, iż posiadana przez oskarżonego w inkryminowanym dniu ilość środków odurzających była ilością znaczną, skutkującą przyjęciem surowszej kwalifikacji prawnej z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, gdyż ilość ta nie pozwalała na odurzenie (zaspokojenie potrzeb) kilkudziesięciu osób (10 osób nie stanowi i nie wypełnia cechy kilkudziesięciu osób), jak wymaga tego przepis art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wobec powyższego, Sąd zmienił w pkt. 1 wyroku opis zarzucanego oskarżonemu czynu, a także jego kwalifikację prawną, uznając go za winnego tego, że w dniu 13 lutego 2012 roku w W.przy Al. (...) na terenie Centrum Handlowego (...), posiadał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium, głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6 – monoacetylmorfiny (6-MAM), znajdujących się w 33 zawiniątkach w folii aluminiowej o łącznej wadze netto 7,17 grama tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku. Podkreślenia w tym miejscu wymaga okoliczność, że precyzyjne wymienienie w opisie czynu, który przypisany został oskarżonemu środków odurzających, zgodnie z opinią biegłego z zakresu badań toksykologicznych, chemicznych i fizykochemicznych, nie stanowiło poczynienia przez Sąd ponownie rozpoznający sprawę, ustaleń faktycznych, niekorzystnych dla oskarżonego lecz doprecyzowanie rodzaju środków odurzających jakie oskarżony M. Z.w inkryminowanym dniu posiadał. Sąd nadto ustalił w opisie czynu przypisanego wagę netto posiadanych środków odurzających, które łącznie wynosiły 7,17 grama netto a nie jak w opisie czynu zarzucanego 9, 51 grama brutto.

Od strony przedmiotowej czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polega na niezgodnym z ustawą posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych, tj. środków i substancji wymienionych w załączniku do niniejszej ustawy. Przystępstwo z art. 62 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Bezsprzeczne jest, że M. Z.nabył, a następnie, wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium – głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6-monoacetylmorfiny, znajdujących się w 33 zawiniątkach w folii aluminiowej, o łącznej wadze 7,17 grama netto. Okoliczności sprawy, zwłaszcza zachowanie oskarżonego podczas kontroli osobistej

polegające na próbie pozbycia się przedmiotowych środków wskazują, że jego czyn nacechowany był umyślnością w formie zamiaru bezpośredniego. Wyjaśnienia oskarżonego taką ocenę potwierdzają, gdyż jak wskazał w nich oskarżony, w chwili dokonywania zakupu w przeddzień zdarzenia tj. 12 lutego 2012r., wiedział, że nabywa narkotyki (k.30). Jak bezspornie wynika natomiast z ekspertyzy biegłego, ujawniony u oskarżonego proszek stanowił środek odurzający w postaci acetylo pochodnych alkaloidów opium - głównie diacetylmorfiny (heroiny) oraz 6 - monoacetylmorfiny o łącznej wadze 7,17 grama netto. Omówione powyżej ustalenia przekonują, że oskarżonemu należało przypisać popełnienie występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające.

Oceniając w pierwszym rzędzie społeczną szkodliwość czynu jako znaczną, Sąd odwołał się do definicji zawartej w art. 115 § 2 kk. Stanowisko takie znajduje przede wszystkim oparcie w rodzaju dobra prawnego zagrożonego w wyniku popełnienia zarzucanego czynu, albowiem sprzeczne z regułami ustawy posiadanie środków odurzających godzi w zdrowie publiczne. Stopień społecznej szkodliwości występku powiększa strona podmiotowa czynu a więc zamiar bezpośredni popełnienia przestępstwa (dolus directus). O znacznej społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu przesądza nadto fakt, że nielegalne posiadanie środków odurzających jest istotnym czynnikiem kryminogennym.

Na niekorzyść oskarżonego przemawia również fakt, iż ilość posiadanych środków odurzających była stosunkowo duża. Nadto oskarżony posiadał heroinę, która należy do tzw. „twardych” narkotyków. W ocenie Sądu poważną okolicznością obciążającą jest dotychczasowa karalność oskarżonego (vide aktualna karta karna oskarżonego k.263-265), zwłaszcza dwukrotnie za czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Widoczne jest zatem, że oskarżony rażąco lekceważy porządek prawny w tym zakresie. Okolicznością obciążającą jest nadto nagminność tego typu występów.

Okolicznością łagodzącą jest przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego czynu oraz fakt, że podjął on działania mające na celu ustabilizowanie linii życiowej, zwłaszcza poprzez podjęcie stałej pracy i leczenie odwykowe (vide: zaświadczenie k. 221).

Mając na uwadze stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, stopień winy a także wszystkie okoliczności obciążające i łagodzące, Sąd wymierzył oskarżonemu M. Z. karę 1 roku pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd ocenił warunki i właściwości osobiste oskarżonego M. Z. pozytywnie i postanowił na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na maksymalny okres 5 lat próby. Zastosowana wobec oskarżonego instytucja probacji jest szansą daną przez Sąd oskarżonemu, który winien całkowicie zmienić swój stosunek do obowiązujących przepisów prawa i kontynuować proces uwolnienia się od uzależnienia od substancji psychoaktywnych.

Należy wskazać, że Sąd miał na uwadze, iż oskarżony M. Z. jest osobą młodą, posiada stałą pracę i stały dochód, jest ojcem dziecka w wieku 3 lat, które pozostaje na jego utrzymaniu. Oskarżony regularnie wywiązuje się z obowiązku alimentacyjnego na rzecz swojego małoletniego dziecka, o czym świadczą pokwitowania dokonywanych wpłat alimentacyjnych (k. 196-213). Podkreślić przede wszystkim należy, iż oskarżony posiada stałą pracę, uzyskując miesięcznie dochody w kwocie 3.500 złotych netto. Prowadzi ustabilizowany i samodzielny tryb życia. Podjął leczenie przeciw uzależnieniu od środków odurzających. Ponadto jak wynika z wywiadów kuratora (k. 266,284-285), oskarżony M. Z. prawidłowo wywiązuje się z nałożonego nań dozoru w innej sprawie; kurator nie ma żadnych negatywnych uwag do zachowania M. Z., który utrzymuje stały kontakt z kuratorem, informując go o wszelkich zmianach zachodzących w jego życiu. Z tych wszystkich względów, w przekonaniu Sądu, oskarżony M. Z. posiada odpowiednie warunki, by całkowicie zmienić swoje dotychczasowe postępowanie i stosunek do obowiązującego prawa. Wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest – jak już zaznaczono powyżej – szansą daną przez Sąd oskarżonemu, aby mógł on wykorzystać ten czas na poprawę swojego zachowania, wdrożyć się całkowicie do życia zgodnego z porządkiem społecznym i zaprzestać łamania przepisów prawa.

Zdaniem Sądu, oskarżony nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, aby musiał odbywać karę w warunkach izolacji penitencjarnej. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony ma stałą pracę, jest samodzielny finansowo, pozytywnie ocenił też stosunek do obowiązku alimentacyjnego na rzecz swojego dziecka a także starania oskarżonego mające na celu uwolnienie się od uzależnienia od narkotyków. Jak wynika bowiem z zaświadczenia z Centrum (...)ul. (...)w W., oskarżony regularnie zgłasza się na terapię, jest pacjentem współpracującym, utrzymuje abstynencję od substancji psychoaktywnych, odciął się od środowiska zagrażającego. Podejmuje starania w kierunku powrotu do pełnienia ról społecznych. Podjął pracę zarobkową i dalszą naukę. Istnieją więc pozytywne rokowania co do efektów procesu resocjalizacyjnego (k. 221).

W ocenie Sądu, wskazany, maksymalny okres próby pozwoli zweryfikować trafność prognozy kryminologicznej postawionej wobec oskarżonego, a jednocześnie pozwoli skontrolować postawę i zachowanie oskarżonego w tym czasie.

Na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd zobowiązał oskarżonego do poddania się leczeniu w odpowiednim zakładzie leczniczym w związku z uzależnieniem od substancji psychoaktywnych, oddając go jednocześnie pod dozór kuratora. Należy wskazać, iż orzeczenie powyższego obowiązku probacyjnego jest obligatoryjne wobec zaistnienia przesłanek określonych w treści art. 71 ust. 1 cytowanej ustawy, co bez wątpliwości miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Powyższy przepis stanowi bowiem, że Sąd zobowiązuje skazanego do poddania się leczeniu w razie skazania osoby uzależnionej za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony M. Z. jest osobą uzależnioną od substancji psychoaktywnych, o czym jednoznacznie świadczą wyniki kwestionariusza sporządzonego przez specjalistę terapii uzależnień (k.123-136) i opinia biegłych psychiatrów sporządzona w tej sprawie (k. 52). Specjalista terapii uzależnień rozpoznał u oskarżonego wysoki stopień zaawansowania uzależnienia od środków odurzających i stwierdził nieskuteczność podejmowanej dotychczas terapii w warunkach ambulatoryjnych, zalecając przeprowadzenie terapii długoterminowej w warunkach stacjonarnych (k.135). Także z treści opinii sądowo – psychiatrycznej wynika stwierdzone uzależnienie oskarżonego od substancji psychoaktywnych (k.52). Mając na uwadze silne uzależnienie oskarżonego M. Z. od substancji psychoaktywnych, wnioski zawarte w powyższym kwestionariuszu terapeuty uzależnień i opinii biegłych psychiatrów, a także biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności ujawnione w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za w pełni zasadne nałożenie na oskarżonego w pkt. III wyroku obowiązku poddania się leczeniu w odpowiednim zakładzie leczniczym w związku z uzależnieniem od substancji psychoaktywnych i oddanie pod dozór kuratora.

Zdaniem Sądu, wymiar kary i obowiązek jest celowe i będzie stanowić dla oskarżonego dostateczną dolegliwość, a dodatkowo jest właściwą przestrożą przed naruszeniem w przyszłości porządku prawnego. Taki wymiar kary uświadomi nadto oskarżonemu naganność czynu powodując, że oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu wysokość wymierzonej kary jest zasadna i adekwatna do całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie i odpowiada wymogom prewencji ogólnej, spełniając potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu tak orzeczona kara wpłynie na kształtowanie się w społeczeństwie przekonania, iż tego rodzaju przestępstwa spotykają się z adekwatną reakcją prawnokarną w postaci sprawiedliwej kary.

Na podstawie art. 627 k.p.k., w oparciu o przepisy ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd tytułem kosztów sądowych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.506,10 zł złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 180 złotych z tytułu opłaty. Tytułem kosztów sądowych zasądzono zatem od oskarżonego opłatę od orzeczonej kary pozbawienia wolności (180 zł) oraz wydatki postępowania w postaci wynagrodzenia biegłych za: wykonanie opinii sądowo-psychiatrycznych, ekspertyz kryminalistycznych, kwestionariusza zebrania informacji o uzależnieniu oskarżonego, wynagrodzenia kuratorów, a także należności za informacje z KRK i ryczałtów za doręczenia pism.

W ocenie Sądu, oskarżony jest w stanie uiścić koszty postępowania w orzeczonej wysokości, albowiem nie przekraczają one jego możliwości zarobkowych. Obciążenie oskarżonego kosztami postępowania stanowi nadto konsekwencję skazania.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.